

SEDMÝ PŘÍPAD LINCOLNA RHYMA

HODINÁŘ

JEFFERY DEAVER

HODINÁŘ

JEFFERY DEAVER

2015

Copyright © 2006 by Jeffery Deaver
Translation © 2006 by Jiří Kobělka
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE COLD MOON,
Vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2006,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Grafické zpracování obálky: Radek Urbiš
Vydání třetí, v elektronické verzi druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v dubnu 2015

ISBN 978-80-7498-048-0

PODĚKOVÁNÍ

Autoři jsou jen tak dobří, jak dobří jsou přátelé a spolupracovníci kolem nich, a já mám to mimořádné štěstí, že mne obklopuje vskutku báječný ansámbl: Will a Tina Andersonovi, Alex Bonham, Louise Burkeová, Robby Burroughs, Britt Carlsonová, Jane Davisová, Julie Reeceová-Deaverová, John Gilstrap, Cathy Gleasonová, Jamie Hodder-Williams, Kate Howardová, Emma Longhurstová, Diana Mackayová, Joshua Martino, Carolyn Maysová, Tara Parsonsová, Seba Pezzaniová, Carolyn Reidyová, Ornella Robbiatiová, David Rosenthal, Marysue Rucciová, Deborah Schneiderová, Vivienne Schusterová, Brigitte Smithová, Kevin Smith a Alexis Tainesová.

Zvláštní dík jako vždy náleží Madelyn Warcholikové.

Čtenářům, které zajímá téma výroby a sběratelství hodin, jistě udělá radost hutná a lyrická kniha *Marking Time* (*Jak měřit čas*) z pera Michaela Kordy.

*Nemůžete mne vidět, a přesto jsem neustále přítomen.
Utíkejte se berychleji, leč mně nikdy neuniknete.
Bojujte se mnou ze všech sil, leč mne nikdy neporazíte.
Zabijím, kdy se mi zlíbí,
a přesto mne nikdo nikdy nevydá spravedlnosti.
Kdo jsem?*

Čas starého člověka.

DÍL 1

ÚTERÝ 00:02

*Čas je mrtev,
dokud je odměřován drobnými ozubenými kolečky;
teprve když se hodiny zastaví, probouzí se k životu.*

– William Faulkner

„Jak dlouho trvalo, než umřeli?“

Muž, kterému byla tato otázka položena, jako by ji neslyšel. Znovu pohlédl do zpětného zrcátka a soustředil se na řízení. Bylo krátce po půlnoci a v ulicích dolního Manhattanu mrzlo, až praštělo. Studená fronta pročistila oblohu a změnila první sních v kluzkou glazuru na asfaltu a betonu. Oba muži seděli v rozhrkaném flastromobilu, jak Chytrý Vincent přezdíval to-
muto běžovému sportovně užitkovému vozu. Automobil byl několik let starý; brzdy potřebovaly seřídít a pneumatiky volaly po výměně. Jezdit s ukradeným autem do servisu by však nebylo moudré, zvláště když se dva z jeho posledních pasažérů stali oběťmi vraždy.

Řidič vozu – štíhlý padesátník s nakrátko ostříhanými černými vlasy – opatrně odbočil do vedlejší uličky a pokračoval v jízdě. Ani jednou nepřekročil předepsanou rychlost, precizně soustružil zatáčky a držel se přesně uprostřed jízdního pruhu. Jezdil vždy stejně bez ohledu na to, zda jsou silnice kluzké, nebo suché, zda bylo jeho vozidlo použito při vraždě, či nikoliv.

Opatrně a pedantsky.

Jak dlouho jim to trvalo?

Velký Vincent – Vincent s dlouhými klobásovitými prsty, které byly neustále vlhké, a s hnědým opaskem přespříliš utaženým na první dírci – se prudce otrásl. Když mu jako dočasné stenografické síle skončila noční služba, čekal na naroží. Venku panovala krutá zima, ale Vincent neměl vestibul té budovy rád. Svítalo tam nazelenalé světlo a stěny pokrývala velká zrcadla, v nichž viděl své zaoblené tělo ze všech možných úhlů. Raději tedy vyšel na chladný prosincový vzduch, chodil sem a tam a dával si k tomu čokoládovou tyčinku. No dobrá, tak dvě.

Když nyní pohlédl nahoru na úplněk, na onen děsuplně bílý disk, který na okamžik probleskl v kaňonu budov, pronesl Hodinář zamyšleně: „Jak dlouho trvalo, než umřeli? Zajímavé.“

Vincent znal Hodináře – který se ve skutečnosti jmenoval Gerald Duncan – teprve krátkou dobu, ale už věděl, že otázky se tomuto muži kladou na vlastní nebezpečí. I jednoduchý dotaz totiž mohl otevřít dveře monologu. Teda, ten chlap měl ale vyřídku. Jeho odpovědi byly navíc vždy utříděné jako výklad univerzitního profesora. Vincent věděl, že ticho v posledních několika minutách panovalo jen proto, že si Duncan v duchu sumíroval odpověď.

Otevřel plechovku pepsí. Byla zima, ale on potřeboval něco sladkého. Vypil ji najednou, zastrčil si prázdnou plechovku do kapsy a snědl balíček nugátových sušenek. Duncan se na něj zadíval, aby se ujistil, že má na rukou rukavice. Ve flastromobilu nosili rukavice vždy.

Pedantsky...

„Řekl bych, že na tuto otázku existuje několik odpovědí,“ odpověděl konečně Duncan tichým a zdánlivě nezájímavým hlasem. „Moje první oběť měla například dvacet čtyři let, takže by se dalo říct, že jí trvalo dvacet čtyři let, než umřela.“

No *jasně...*, pomyslel si Vincent se sarkasmem pubertáka, ačkoliv musel přiznat, že ho tato očividná odpověď nenapadla.

„Druhé oběti bylo, tuším, třicet dva.“

Naproti nim projelo policejní auto. Vincentovi začalo bušit ve spáncích, ale Duncan nedal najevo žádnou reakci. Policisté neprojevíli o ukradený Ford Explorer žádný zájem.

„Další možností, jak na tuto otázku odpovědět,“ pokračoval Duncan, „je vzít v úvahu čas uplynulý od okamžiku, kdy jsem začal, do chvíle, kdy jim přestala tlouci srdce. To jsi měl pravděpodobně na mysli ty. Víš, lidé chtějí zasadit čas do přehledných a snadno porovnatelných rámců. To je legitimní do té míry, do jaké je to užitečné. Vědět, že porodní stahy přicházejí každých dvacet vteřin, to je užitečné. Stejně jako vědět, že atlet uběhl patnáctistovku za tři minuty padesát šest vteřin, takže v závodě zvítězil. Ale ptát se, jak dlouho jim konkrétně dnes večer trvalo, než umřeli..., to není důležité, protože se to nestalo rychle.“ Pohlédl na Vincenta. „Čímž nechci kritizovat tvoji otázku.“

„Já vím,“ řekl Vincent, kterému by bylo jedno, i kdyby ho Hodinář kritizoval. Vincent Reynolds neměl mnoho přátel a od Geralda Duncana by si toho nechal líbit spoustu. „Jen mě to zajímalo.“

„Chápu. Ale nevěnoval jsem tomu pozornost. Příště to ovšem změřím.“

„U té holky? Zítřa?“ Vincentovi se trochu zrychlil tep.

Hodinář přikývl. „Chtěl jsi říct dneska.“

Bylo už po půlnoci. Před Geraldem Duncanem se člověk musel vyjadřovat přesně, zvláště když se jednalo o čas.

„Jo.“

Když teď přemýšlel o Joanne – o dívce, která zemře příště –, vytěsnil Hladový Vincent Chytrého Vincenta.

Dneska...

Hodinář se po komplikované trase vrátil do jejich dočasného domova v manhattanské čtvrti Chelsea, jižně od Midtownu a kousek od řeky. Ulice byly opuštěné; teplota se pohybovala mezi minus pěti a minus deseti a úzkými uličkami se proháněl nepolevující vítr.

Duncan zaparkoval u obrubníku, vypnul motor a zatáhl ruční brzdu. Oba muži vystoupili z auta a ušli v ledovém větru půl bloku. Duncan pohlédl na svůj stín, který v měsíčním světle dopadal na chodník. „Napadla mě ještě jedna odpověď na otázku, jak dlouho trvalo, než umřeli.“

Vincent se znovu otrásl – především zimou, ale nejen proto.

„Když se na to podíváš z jejich pohledu,“ řekl vrah, „dá se říct, že to trvalo věčnost.“

Co to je?

Statný muž uvelebený v rozvrzaném křesle v teplé kanceláři se napil kávy, zamžoural do oslnivého ranního světla a namířil pohled k protějším konci mola. Byl to inspektor ranní směny v opravně vlečných člunů, která se nacházela na řece Hudson severně od Greenwich Village. Za čtyřicet minut sem měl dorazit Moran s porouchaným dieselem, ale momentálně bylo molo prázdné a inspektor si vychutnával teplo bouďy, kde seděl s nohama na stole a šálkem kávy položeným na prsou. Setřel z okna sraženou páru a zadíval se ještě jednou.

Co to je?

U okraje mola na straně orientované k Jersey stála malá černá skříňka. Když se opravna včera v šest hodin zavírala, skříňka tam rozhodně ještě nebyla, a po šesté večer už by tu nikdo nezakotvil. To znamenalo, že sem skříňku musel někdo dopravit ze souše. Vstupu nepovolaných osob do objektu sice bránil pletivový plot, ale během let se odtud ztratilo příliš mnoho náradí a sudů na odpadky (představte si to),

aby inspektor věděl, že pokud se sem chce někdo vloupat, tak se sem prostě vloupá.

Proč by však něco *nechával* uvnitř?

Inspektor se na předmět chvíli díval a přemýšlel. Venku je zima a fouká vítr, zatímco káva je právě tak akorát. Nakonec se však rozhodl. Ale co, radši to prověří. Nasadil si teplou šedou bundu, rukavice a čepici, dal si poslední hlt kávy a vyšel ven na mrazivý vzduch.

Kráčel proti větru po molu a uslzené oči mhouřil na černou skříňku.

Co to sakra je? Předmět měl obdélníkový tvar, na výšku neměřil ani třicet centimetrů a od čehosi na jeho čelní části se ostře odráželo sluneční světlo. Inspektor do něj zamžoural. Zpěněná voda řeky Hudson čvachtavě narážela do pilířů pod ním.

Tři metry od skříňky se zarazil, poněvadž si uvědomil, co má před sebou.

Hodiny. Staromódní hodiny s takovými těmi zvláštními čísly – římské číslice tomu říkají – a tváří Měsíce na ciferníku. Vypadaly luxusně. Inspektor se podíval na vlastní hodinky a zjistil, že hodiny jdou: čas ukazovaly přesně. Kdo tu mohl nechat tak pěknou věcičku? No jo, pomyslel si, tak jsem prostě přišel k dárku.

Když ovšem vykročil vpřed, aby hodiny sebral, podjely mu nohy a on prožil okamžik panické hrůzy, protože si už byl téměř jist, že spadne do vody. Nakonec však přesunul těžiště dozadu, dopadl na pás náledí, které předtím neviděl, a už dál neklouzal.

Zkroutil se bolestí, zalapal po dechu a vstal. Pohlédl pod sebe a zjistil, že to není normální led. Měl načervenalé hnědou barvu.

„Kristepane,“ zašeptal, když zjistil, že se dívá na velkou krvavou louži, která se utvořila nedaleko od hodin a zmrzla v kluzké náledí. Předklonil se a jeho šok se ještě prohloubil, neboť si uvědomil, jak se tam krev dostala. Na dřevěné ploše mola totiž spatřil něco, co vypadalo jako zkrvavené stopy po nehtech, jako by se mola držel člověk s useknutými prsty nebo podřezaným zápěstím a snažil se nespadnout do rozbouřené řeky.

Inspektor se opatrně dosoukal k okraji mola a pohlédl dolů. Ve zčeřené vodě nikdo neplaval. Inspektora to nijak nepřekvapilo; pokud bylo jeho tušení správné, tak zde ten nebožák visel už hodně dávno – jinak by krev nestačila zamrznout –, a pokud ho někdo nezachránil, tak je teď jeho tělo někde v polovině cesty na Liberty Island.

Inspektor zašmátral po mobilním telefonu, odplazil se od hrany mola a pomocí zubů si sundal rukavici. Naposledy pohlédl na hodiny a rychle se vrátil do boudy, aby roztřeseným buclatým prstem vytukal číslo na policii.

Předtím a Potom.

Město teď bylo jiné, po tom zářijovém ránu, po těch explozích, po obrovských sloupcích kouře a budovách, které zmizely.

Nedalo se to popřít. Člověk mohl poukazovat na nedolnost, na houževnatost, na věčný přístup Newyorčanů, a všechno byla pravda. Přesto se lidé dodnes zastavovali, když letadla nad jejich hlavami letěla během závěrečného přiblížení na letiště LaGuardia o něco níže než obvykle. Obcházeli širokým obloukem opuštěné nákupní tašky. A nikoho nepřekvapovalo, že vidí na ulici vojáky nebo policisty v tmavých uniformách a s černými samopaly přes rameno.

Přehlídka na Den díkůvzdání se obešla bez incidentů a nyní v ulicích panoval předvánoční shon – všude se valily davy lidí. Nade vším veselím se však jako odraz ve vánoční výloze obchodního domu vznášel neodbytný obraz věží, které už nejsou, a lidí, kteří nás opustili. A spolu s nimi samozřejmě i tíživá otázka: Co se stane příště?

Lincoln Rhyme si prožil vlastní Předtím a Potom, takže tomuto konceptu velmi dobře rozuměl. Bývala doba, kdy dokázal chodit a fungovat, a pak přišla doba, kdy už to nedokázal. V jednom okamžiku byl zdravý jako všichni ostatní, ohledával místo činu, ale pak mu náhle trám přerazil vaz a učinil z něj kvadruplegika se zlomeninou čtvrtého krčního obratle, člověka od ramen až dolů téměř úplně ochrnutého.

Předtím a Potom...

Existují okamžiky, které člověka navždy změní.

Lincoln Rhyme se však zároveň domníval, že pokud z nich člověk učiní příliš velkou ikonu, pak to jejich dopad jen a jen umocní. A padouši zvítězí.

Právě tyto myšlenky se Rhymovi honily onoho chladného úterního rána hlavou, když poslouchal moderátorku veřejnoprávního rádia, jak neochvějně rozhlasáckým hlasem informuje o přehlídce plánované na pozítří, po níž budou následovat nějaké oslavy a setkání s vládními představiteli. Všechny tyto akce se měly logicky konat v hlavním městě, avšak u Američanů jednoznačně převládá postoj „jsme s New Yorkem“, takže se dalo očekávat, že newyorské ulice budou ucpané diváky i demonstranty, což ještě více ztíží život policistům v okolí Wall Streetu, již tak citlivým na jakoukoliv bezpečnostní hrozbu. A stejné jako s politikou to bylo i se sportem: vyřazovací utkání, která se měla sehrát v New Jer-

sey, byla přeložena do newyorské Madison Square Garden – z nějakého důvodu to prý byl projev vlastenectví. Rhyme si cynicky pomyslel, jestli se napřesrok nebude v New Yorku konat i Bostonský maraton.

Předtím a Potom...

Lincoln Rhyme dospěl k přesvědčení, že on sám se v době Potom zase tolik nezměnil. Jeho fyzický stav – jeho silueta města, chcete-li – jisté změny doznala, to ano. Jinak byl ovšem v podstatě stejným člověkem jako v době Předtím: policistou a vědcem, který byl netrpělivý, temperamentní (budiž, někdy i za hranicí protivnosti), neúnavný a netolerantní ke šlendriánu a lenosti. Nevynucoval si výhody poukazováním na své ochrnutí, nenaříkal, nedělal ze svého stavu problém (i když Bůh chraň majitele budov, v nichž se Rhyme v rámci vyšetřování pohyboval a jejichž šířka dveří a nájezdové rampy nesplňovaly kritéria předepsaná Zákonem o postižených Američanech).

Poslouchal rozhlasovou zprávu a byl naštvaný, že někteří lidé ve městě zjevně podléhají sebelítosti. „Napíšu dopis,“ oznámil Thomovi.

Štíhlý mladý ošetřovatel v tmavých kalhotách, bílé košili a tlustém svetru (Rhymův dům v západním Central Parku trpěl špatným topením a prastarou izolací) zvedl hlavu. Momentálně dělal v domě vánoční výzdobu a trochu to přeháněl. Rhyme si vychutnával tu ironii: ošetřovatel právě kladl miniaturní umělý stromek na stůl, pod nímž už čekal dárek, byť nezabalený – pytel s jednorázovými plenami pro dospělé.

„Dopis?“

Kriminalista mu vysvětlil svou teorii, že více vlasteneckým přístupem je počínat si úplně normálně. „Já jim to vytmavím. Myslím *Timesům*.“

„To udělej,“ požádal ho ošetřovatel, jehož profese se oficiálně jmenovala „poskytovatel péče“ (ačkoliv samotný Thom se nechal slyšet, že ve službách Lincolna Rhyma by bylo příhodnější označení „světec“).

„Vytmavím,“ neoblomně trval na svém Rhyme.

„No výborně..., ale můžu namítnout jednu věc?“

Rhyme zvedl obočí. Tělesnými partiemi, které mu zbyly – rameny, obličejem a hlavou –, dokázal vyjádřit neskutečné věci, a také to dělal.

„Většina lidí, kteří *tvrdí*, že napíšu dopis, ho nikdy ne napíše,“ vysvětlil Thom. „Zatímco lidi, kteří to myslí vážně, prostě jdou a ten dopis napíšu. Nehlásají to do světa. Všim sis toho někdy?“

„Děkuji ti za geniální psychologický postřeh, Thome. Je ti doufám jasné, že teď už mě nic nezastaví.“

„Výborně,“ zopakoval ošetřovatel.

Rhyme se dotkl prstem touchpadu a zajel s červeným invalidním vozíkem Storm Arrow před jeden ze šestice velkých plochých monitorů, které se v místnosti nacházely.

„Příkaz,“ řekl systému rozpoznávání hlasu přes mikrofon připojený k vozíku. „Textový procesor.“

Na obrazovce se poslušně otevřel WordPerfect.

„Příkaz: psát. Vážení pánové.‘ Příkaz: čárka. Příkaz: nový odstavec. Příkaz: psát. Neuniklo mé pozornosti...“

U dveří zazvonil zvonek a Thom se šel podívat, kdo to je.

Rhyme zavřel oči a dál v duchu sumíroval svůj projev k světu, když vtom ho přerušil hlas: „Nazdar, Linku. Veselé Vánoce.“

„Ehm, nápodobně,“ zabručel Rhyme na břichatého a neupraveného Lona Sellitta, jenž právě vstoupil do dveří. Tělnatý

detektiv musel opatrně manévrovat: místnost sice ve viktoriánské éře sloužila jako starosvětský salon, avšak nyní se v ní těsnala hromada soudně kriminalistického vybavení: optické mikroskopy, elektronový mikroskop, plynový chromatograf, kádinky, stojany na zkumavky, pipety, Petriho misky, odstředivky, nejrůznější chemikálie, knihy a časopisy, počítače... a taky tlusté kabely, které se táhly úplně všude. (Když Rhyme začal ve svém domě pracovat jako kriminalistický konzultant, energeticky hladové vybavení mu často vyhazovalo pojistky. Spotřeba proudu v jeho domě se pravděpodobně rovnala spotřebě všech ostatních sousedů z ulice dohromady.)

„Příkaz: hlasitost, úroveň tři.“ Prostředková ovládací jednotka poslušně ztlumila rádio.

„Nemáme zrovna sváteční náladu, vid?“ zeptal se detektiv.

Rhyme neodpověděl a podíval se zpátky na monitor.

„Ahoj, Jacksone.“ Sellitto se sklonil a polaskal malého dlouhosrstého psíka, který ležel stočený v důkazní krabici newyorské policie. Zvíře zde našlo dočasný domov, neboť jeho někdejší majitelka – Thomova postarší tetička – nedávno po dlouhé nemoci zemřela ve Westportu ve státě Connecticut. Mezi položkami, které po ní mladý ošetřovatel zdědil, figuroval i Jackson, havanský psík. Tato rasa, příbuzná plemenu bichon frisé, pocházela z Kuby a Jackson měl v Rhymově domě zůstat až do chvíle, než mu Thom najde vhodný domov.

„Máme zlý případ, Linku,“ řekl Sellitto a vstal. Začal si sundávat kabát, ale pak si to rozmyslel. „Ježíši, to je zima. Není to nějaký rekord?“

„Na meteorologický kanál se moc nedívám.“ Právě ho napadl vhodný úvodní odstavec jeho dopisu šéfredaktorovi.

„Fakt zlý,“ zopakoval Sellitto.

Rhyme na něj pohlédl s vytaženým obočím.

„Dvě vraždy, stejný styl. Víceméně.“

„Zlých vražd“ je spousta, Lone. Proč jsou zrovna tyhle horší?“ Rhyme míval v únavných dnech mezi jednotlivými případy často špatnou náladu; ze všech pachatelů, na které kdy narazil, byla nejhorší nuda.

Sellitto však s kriminalistou pracoval už řadu let a vypěstoval si vůči jeho postojům imunitu. „Zrovna mi volali z velkého baráku. Hlavouni chtějí, aby ses tohohle případu ujal ty s Amélií. Prý na tom trvají.“

„Ale, tak oni na tom trvají?“

„Slíbil jsem, že ti nepovím, že to řekli takhle. Víím, jak těžce neseš, když na tebe někdo vyvíjí nátlak.“

„Můžeme už přejít k tomu, co je na tom ‚zlé‘, Lone? Nebo po tobě chci příliš?“

„Kde je Amélie?“

„Dělá ve Westchesteru na jednom případě. Co nevidět by se měla vrátit.“

Detektiv zvedl prst a naznačil „momentíček“, poněvadž se mu rozezvonil mobilní telefon. Chvilí s kýmsi hovořil, kýval u toho hlavou a dělal si poznámky. Nakonec ukončil hovor a podíval se na Rhyma. „Dobrá, takže jde o tohle: někdy včera v noci se náš pachatel zmocnil...“

„Zmocnil, nebo zmocnila?“ zeptal se Rhyme významně.

„Dobrá, jasně. Pohlaví pachatele zatím neznáme. Prostě přepadl nějakého chudáka a odvedl ho k molu u opravný lodí na řece Hudson. Nevíme úplně přesně, jak to dokázal, ale nějakým způsobem se mu podařilo pověsit toho chlapa – nebo ženskou – nad řeku a pak mu podřezat zápěstí. Vypadá

to, že se tam oběť chvíli držela – každopádně dost dlouho na to, aby na molu nechala setsakramentskou spoustu krve –, ale pak se chtě nechtě musela pustit.“

„Co tělo?“

„Ještě ho nemáme. Pátrá po něm pobřežní stráž a speciálka.“

„Mluvil jsi o dvou vraždách.“

„Jasně. O pár minut později nám někdo zavolal znovu. Abychom prý proklepli jednu boční uličku v centru, kousek od Cedar Street nedaleko od Broadwaye. Pachatel tam sejmul další oběť. Jeden uniformovaný policista ji našel ležící na zádech a spoutanou páskou. Pachatel tomu chudákovi zavěsil nad krk železnou tyč – mohla vážit takových pětatřicet kilo – a on ji musel držet ve vzduchu, aby mu nerozdrtila hrdlo.“

„Pětatřicet kilo? V tom případě s tebou souhlasím, že pachatelem je pravděpodobně muž.“

Do pokoje vstoupil Thom s kávou a sladkostmi. Sellitto, jenž se neustále potýkal s nadváhou, se nejprve vrhl po koláčku – jeho dieta byla během vánočních svátků uložena k ledu. Dojedl půlku, otřel si ústa a pokračoval: „Takže oběť teda držela tu tyč. Což se jí možná nějakou dobu dařilo – ale nakonec to nezvládla.“

„Znáte její totožnost?“

„Chlapík jménem Theodore Adams. Bydlel kousek od Battery Parku. Jeho zmizení ohlásila včera v noci žena, která tvrdila, že měla s bratrem domluvenou večeři, jenže on se neobjevil. A uvedla jeho jméno. Seržant z tamního okrsku se jí dneska ráno chystá zavolat.“

Lincoln Rhyme obecně pokládá mlhavé popisy za neu-

žitečné. Nyní však musel připustit, že přídavné jméno „zlý“ dobře vystihuje situaci.

Stejně jako slovo „fascinující“. Odmlčel se a pak se zeptal: „Co tě vede k názoru, že styl těch vražd je stejný?“

„Pachatel na obou místech zanechal poznávací znamení. Hodiny.“

„Normální hodiny, co tikají?“

„Jo. Ty první ležely na molu vedle kaluže krve. Ty druhé měla oběť vedle hlavy. Vypadalo to, jako by vrah chtěl, aby na ně oběti viděly. A možná je i slyšely.“

„Popiš je. Myslím ty hodiny.“

„Vypadaly staromódně. Víc nevím.“

„A nebyly to bomby?“ Dnes – v době Potom – byl jakýkoliv tikající předmět automaticky prověřen, zda neobsahuje výbušninu.

„Ne. Neměly vybuchnout. Pyrotechnici je nicméně poslali na střelnici v Rodman's Neck, aby ověřili přítomnost biologických nebo chemických látek. Zdá se, že šlo v obou případech o stejnou značku. Jeden ze zasahujících policistů je označil za ‚strašidelné‘. Na ciferníku mají měsíční tvář. Jo, a pro případ, že bysme byli natvrdlí, nám pachatel nechal pod těmi hodinami vzkaz. Napsaný na počítači. Žádný rukopis.“

„A na něm stálo...?“

Sellitto se tentokrát nespolehl na vlastní paměť, ale zahleděl se do poznámkového bloku. Rhyme to u detektiva oceňoval. Nebyl geniální, ale *byl* to buldok, který dělal všechno pomalu a důkladně.

Detektiv začal číst: „Studený Měsíc v úplňku svítí na tělo umrlce v zemině jaté, označuje hodinu smrti a konec pouti zrodem započaté.“ Zvedl hlavu. „Jako podpis bylo uvedeno ‚Hodinář‘.“

„Takže máme dvě oběti a měsíční motiv.“ Narážky na astronomická tělesa velmi často znamenala, že vrah hodlá útočit opakovaně. „Ten člověk toho má v plánu víc.“

„No a proč jsem podle tebe přišel, Linku?“

Rhyme pohlédl na začátek svého formálního dopisu do *Timesů* a zavřel textový procesor. Slohová práce na téma Předtím a Potom bude muset počkat.